

443. Det är icke den minsta motfärdelse, att  
 Filasofen just i Andamål, att Öttrugga den  
 moraliska ansvarigheten, förutgått, vilken  
 förmåga af självbestämning, och vilken  
 genom en Själfen Upphöjdes den moralisk  
 ansvarigheten, i det han skjutit ifrån  
 sig den andra Egenviljan. Der lagiska  
 konsekvensen fördras avillkoreligen, att  
 han bör vara ansvarig för Allt som  
 är och Vår inrens Värden af hans m.  
 fantligheter men Rationalisterna ville icke  
 skänka sig ansvarigheten för den andra  
 Egenviljan, och därför skjutit, har  
 kunna ifrånsjiga. Hvar för sig. Emellan  
 Egenrättfärdigheten, fördringas på helig-  
 heten och självfrikhet icke tillåter Rati-  
 onalismen, att tillägga sig den andra Egenvil-  
 jan. Detta är det finaste Orsaket.

444. Genom dessa Vapenbara felaktigheter  
 den lagiska konsekvensen, borde Ratio-  
 nalisterna själva inse, att här är tvän-  
 g i Egenrättfärdigheten finna gånne det  
 vore vida bättre, att Rationalisterna  
 rent af förneka de Förklarings, nöd-  
 vändighet, såsom en del Författare  
 hafva gjort, och satte i det Nätet, Sjä-  
 ligheten, och dygden med dess näga  
 Ideal, och den absoluta Friheten i vil-  
 jan, såsom villkor för de Egenrätts-  
 de, och fulliga Rättfärdiggörelsen  
 genom Egenrättfärdigheten.

445. Vi inse ganska väl frängheten  
 att finna lagiska bevis, som kunna an-  
 ses såsom bindande Mål för Ratio-  
 nalisterna, att ändra sitt Mått.

Emellertid måtte vi först definiera begreppen  
Determinism och Indifferentism sålunda. De-  
 terminism är en förmåga i viljan att bestä-  
 ma sig själv till det goda utan yttre intryck.  
 Vi beta ganska väl, att Affektismen med de-  
 terminism megar, såsom ett helt annat  
 rensligen, Fatalism, eller tror på ett out-  
 vikligt öde. Men vi tro icke på något  
 blindt öde, utan vi tro på Guds orredeliga  
 va försöker, som genom ordet Orsaker  
 igen, drager att lagar rensligen till  
 bästning. Der Fatala megar, af djupel-  
 sam genom fördras har fått något afren  
 menisk, och regerar kunde orredeliga  
 igen genom Raspiration, andra till de  
 kan genom Förklarings eller Rättfärdig-  
 görelsen blifva bekräftad ifrån djupel-  
 vild med indifferentismen mena vi åter  
 viljans passiva egenfråg, eller "raspiration"  
 till, som är självbestämningens motfärd,  
 446. Ordet "indifferentism" megar icke för  
 den som af frihet, fuser i motståndet be-  
 under detta Namn. Han säger rensligen att  
 viljan präglas af ~~ett~~ intryck, afren alla  
 motiver, till indifferentismen. Men detta är  
 just käfla grabben af determinism eller  
 självbestämning utan motiver. I det de-  
 ter käfla käfla på indifferentismen be-  
 ter, så är termen påga på sålunda, att uttrycka  
 det förhållande, som är, viljans der till. Men  
 säger rensligen: "Indifferentismen säger  
 viljans frihet i det abstrakta förnåga  
 af val och godtycklighet, eller der, att

kan i varje ögonblick handla Ameri-  
ka." Vi tro icke, att menniskor kan i va-  
re ögonblick handla Amerikanska, emellan  
hvar af de alla trängerna af den kättsa svaghet,  
samt på egen hand. Nämligen försäkras  
att handla, som handlar. Men vi  
tro icke heller, att viljan kan handla för,  
om kan icke i varje ögonblick handla  
Amerikanska. Omständerna måste vara så  
sig den föreställning om viljan, frihet idet  
ögonblick, då kan affall från friheten, & de  
att kan i ~~varje~~ detta ögonblick handla  
nått handla. Amerikanska.

447. Och om i denna dag händer det till  
den negativa friheten, så att kan kan i varje  
ögonblick handla Amerikanska. Omständerna  
kan i varje ögonblick handla Ameri-  
kanska, om kan handla. Men kan förtäga  
det för en, och kan kan förtäga sig  
sig, men att kan icke handla Ameri-  
ka om kan handlar, det kommer deraf,  
att kan mig brukas sin frihet. Här be-  
stämmer sig till affall från friheten, idet,  
genom detta affall förbrukas kan sig  
ställningens förmåga. Här förtäga sig  
en namn, så förtäga kan förtäga, och  
kan icke afför att realisera friheten,  
Idet. Detta är den. Omständerna  
ten. Men den kraften viljan, för  
dett kan kan i varje ögonblick  
ögonblick handla Amerikanska. Om  
positiva förmåga, det är icke passivitet,  
eller indifferens i den i detta ögonblick  
gafte betänksamhet. Den rätta endel  
förmågan består just deruti, att

icke alla bestämmelser, utan bestämning af en  
kraft. Så icke förmåga viljan sig.  
448. Just denna passivitet, är viljan viljan.  
Men kan kan i varje ögonblick  
sin förmåga handla? Jo. genom viljan  
viljan, som förtäga sig till hela förmågan  
viljan, icke blott till viljan, för viljan  
förmåga. Här är förtäga och förtäga  
användning till all förmåga, som kan  
med förmågan, förmågan, som kan  
sig för förmågan, för förmågan, för förmågan  
förmåga, för förmågan och förmågan, för förmågan  
kan och förmågan, och detta förmåga,  
att kan kan mig brukat den positiva  
friheten i Amerika, och den negativa  
friheten i sig sig. Den positiva fri-  
heten i viljan. Kan kan nu med all  
ditt förmåga i viljan, men den negativa  
friheten kan kan kan, och den aktiva  
friheten kan kan kan, genom viljan,  
användningen och förmåga förmåga.

449. Men denna förmåga om viljan till kan  
ett stort förmåga i Rationaliteten, och kan  
icke kan ta på sig förmågan viljan  
om, är det kan kan i viljan, för  
kan förmågan viljan, för förmågan, för förmågan  
viljan viljan, om förmågan, viljan  
viljan, och förmågan, för förmågan, för förmågan  
viljan till den viljan viljan, kan  
kan icke ta på sig förmågan, om  
det är något förmåga, som kan icke  
nå för. Viljan viljan, att alla  
förmågan, kan ta det om förmågan  
på sig förmågan, och förmågan förmågan

försäkrade att befria sig från det moraliska an-  
språket för det andra, som hans tänke i sine  
lemmas, då han på två ställen i Rom. 7. lät  
undfälla sig några kunniga egenrättfärdig-  
hetens ord: dark ikke jeg sitens foruden som  
har i mig, synes det dark af hela tanken  
användningen i Romas brefvett, att han ikke  
kunde spjanta ifrån sig ansvaret för  
allt det andra, som hans tänke inom  
sig. Och emellertid på detta sätt hans viljan  
afriktad och försvagad, när användigheten  
bevisar, naturligen att ommanifera till  
egnen sig den andra viljans följande för  
egne väsendliga vilja.  
450. Men detta kan Rationalisterna ikke  
göra: han kan ikke tillägna sig den an-  
dra egen viljans följande för egen väsen-  
dliga vilja, och därför kan han ikke  
förflytta sig utan det moraliska  
ansvaret för den andra Egen viljan.  
Men nu bör han bevisa, att den  
andra viljans ikke är hans vilja. Här  
heltar det ikke att vädja till den and-  
delbare tänkaren, som han varar  
riktigt af den finaste Egenrättfärdighet.  
Det heltar ikke, att vädja till sig  
medvetandet, som ikke är allmän-  
giltigt, så länge, som det finnes mæn-  
ga andra ommanifera, som hafva en  
annan tänkare, ett annat medvetande.

de, ett annat medvetande, och en annan äfven  
tydelse, är Rationalisterna.  
451. För att bevisa, att den andra Egen vilja  
ikke är hans vilja, vilja, måtte  
Rationalisterna gå djupare in i Psycho-  
logien, i Psychologien, och metafysiken; han  
måtte nagare begränja alla gränser,  
som höra till Scoparligheters begrepp.  
Han måtte gå ut ifrån allmänhet och  
Partikularer eller Allmänrättgiltiga följande  
gör, och den ännu gränser bevisningarna  
vi kunna ikke gilla den dialectiska, som  
endast är förklarad, men ingenlunda bevisad.  
Men den sistnämnda är således bevisad, att  
endast moraliskt för till försva-  
ghetens för; att förnufts själen  
är absolut fri, och obestämd af  
det organiska lifvet, att viljan  
allena är rådande i förnufts  
själen, ty på annat sätt kan  
Rationalisterna ikke ikläda sig  
ansvaret för sina tankar, be-  
jelser och begär.  
452. Men det följande på Egenrättfärdig-  
heten, att ikläda sig det moraliska an-  
språket för alla sina skrifter, och infor-  
ter, passioner och Temperament. Då till  
och till uppfattaren som vilja ville af sig  
da sig det moraliska ansvaret för  
allt det andra, som han tänke inom  
sig, så är det icke underligt, att  
Rationalisterna flyter i från





sig den enda viljan helt och hål-  
let, och betraktar den som en annan  
vilja. Till denna handlings förfärd  
drifnes honom Egenrättfärdigheten.  
Han kan inte på annat sätt slita  
sig lös ifrån sin enda natur,  
än genom en förfärd.

443. Luthers lära om viljans pas-  
sivitet är den enda rätta, men den  
kan inte passas af Rationalisterna  
som har Egenrättfärdigheten till  
falskhet, grund. De har en  
passiva vilja står i närmaste  
samband med lärans om  
Förfärdens verk. Med en pas-  
siv vilja kan ingen bli en falsk  
genom Egenrättfärdighet, då till och  
med den activa viljan, som finner  
hos en kristen, inte kan tillförsä-  
mälla Egenrättfärdighetens förord-  
ning, såsom Pauli erfarenhet vittnar.

444. Viljans Ursprungliga frihet i or-  
ganisat passivitet är lika med 0. Viljan  
äger ingen valfrihet i organen  
dets för. Han kan inte vilja  
emellan passivitet och inte pas-  
sivitet. Passiviteterna uppväcker be-  
gär i viljan, och dessa begär  
kan viljan inte förhindra. Han  
kan inte vara alldeles fri

från begär och begär: han kan ingen  
kraft, att befria sig ifrån alla begär,  
Han måste emottaga intryck af Das  
passiva. Han kan förfärd och främst  
tillintet göra Das passiva i or-  
ganisat för; men han kan inte be-  
laga sinna Das passiva, att uppväcka  
begär: han kan inte undvika passivitet  
inflyttelse på sig. Deruti bestämmer  
viljans passivitet, att han inte kan  
undvika och i sinnet tillintet gö-  
ra den enda begärfen, som pas-  
siviteterna uppväcker.

445. Emedan en vilja i omvändel-  
sen förhåller sig passiva,  
måste emottaga intryck af den  
moraliska passivitet, som den  
Helige Ande uppväcker i kjentat,  
så förhåller han sig passiva  
passiva, i omvändelsen till det  
andra: han kan ingen passivitet  
kraft, att stå emot det andra  
eller att slita ifrån sig den passiva  
Das passiva intryck, mycket ord-  
one kan han tillintet göra det  
andra i sina lemman. Han kan  
inte tillintet göra brottens be-  
ret afslings begäret, begär efter  
fäda, handbegäret, begär efter  
ära och rikedom. Och likväl  
håller begärens till nödvändighet

puer: de ligga innom gränfarna af  
den Filosofiska Persanlitteratur, puer.  
446. Detta förhållande beröfvar, att vil  
jan ike är fri från begärelser, men  
vare han fri från andra begärelser  
då vare han riktigt fri. Ursprung  
ligen pås ike begärelse förmågan  
till viljan. (ignati nella Aquido).  
Begärelsen har sin grund i  
någon passion, som stimulerar  
viljan och utvärdes begär. Viljan  
kan ike utvärdes något begär i  
sig, sjelf, hvarken gada eller an  
da hjälper han viljan utvärdes.  
Och därför är han ike på sin  
andra hjälper, men ike desto min  
dre kan han ike i anse på, som  
om han kan utspunngligen affat.  
Ut ifrån friheten, de, genom  
en frivillig hjälpebestämning till  
det andra. Men så är han ike  
piller på de gada hjälperna, om  
han har några färdare, om  
dan han ike har någon för  
måga att utvärdes gada hjäl  
per i sig sjelf, han kan hvarken

börja eller fullborda bättringen.  
447. Sådant är Reformatorens lära om  
Munniskans vilja. Denna lära betygar  
Munniskans All utväg till frälshet  
genom egen rättfärdighet. Jag om  
Munniskans vilja till omvändelse  
på hålles sig snare passiv, så kan  
ike Munniskan på något vis invänt  
omvända eller förbättra sig sjelf.  
Det är Allförmågan, den Helige  
Andes verk. Men utväntes kan  
han göra den egna bättringen,  
om han följer det värdta Samfundets  
föordningar: därför är det det gode  
bättring. Himmelniket är konst  
när. Här menar uten tvifvel den  
utväntes bättringen, som Munniskan  
kan göra sjelf, till följe af den positi  
va frihet, som viljan kan resulter  
vet, her. Han kan således bli  
att göra bättringen, om han vill, han  
kan låta bli, all hora, han kan låta  
bli på, han kan låta bli, att på  
o. f. v. Och denna utväntes bättring  
alldeles nödvändig, om den den förmå  
tan den Hel. Anden ike kan börja  
mycket mindre fullborda sitt värd  
verk i hjertat.  
448. Den positiva friheten i re  
sultet, puer, kan betraktas som  
negativ i organisktets puer.

om renliga båda lifens magt och kraft va-  
re lika. Men emedan organiskt, nödiga  
(fysiskt och kraftmetodyfiskt) är förneat  
nervlifvet, magt och kraft, på samma  
alltid nervlifvet, kraften att andra under  
för den bättre magt i organiskt.  
Viljan hjälpe till det onda och oför-  
måga till det goda, har sin grund i  
organiskt, magt öfver nervlifvet.  
Och emedan organiskt är alldeles i grund  
förderkraft af den ande, som har magt och  
sin vapen i: kraft och blod, på smittas öfver  
nervlifvet eller förneat, af jätan af det  
onda väsendet. Ut i fysiskt och meta-  
fysiskt affeende är nervlifvet kraft  
är ike i grund förderkraft. Först  
det är minnet kunna genom vil-  
jan, magt öfver öfver till en hög  
grad af fullkomlighet. Men först  
kun ike bildas genom viljan  
magt. Viljan själv måste druka  
under för det onda, och derför  
är människans vilja i det ration-  
liga tillståndet önd.

479. Men det onda och det goda  
har ike till viljans väsende, om-  
dan dessa Egenheter samma  
förändras, under det att viljans  
väsende förblifver oförändrat  
Rationaliteten kan ike berisa, att det  
goda hör till viljans väsende.

Om det goda kände till viljan väsende, på skulle  
intet <sup>om</sup> kunna komma derin. Det påståendet, att  
den väsendliga viljan vill endast det goda  
och förnuftiga, är ingenting annat än ett  
sjölfbedrägeri. Har naturliga berisa, att det  
finns 2 viljor i människans vilja. Den ena  
håller sig på, att viljan är till väsendet blott  
en, men denna enda vilja kan undergå  
en förändring: kan ha vara önd af Natu-  
ren, men kan bli en god genom Naden  
där allting passive, endast active, negative  
och positive.

480. Emedan Kantianer uti moralfilosofins  
system som ett fasthåller frihetens ide, och denna  
lära om den fria viljan oöfverflyttas  
dessa lära om viljan, passivitet på måste  
vi ännu uti närmare undersökning om  
kända viljan blifvit af Skaparens  
bestämning såsom den sig själv bestämmande.  
Vi tro främre, att människans vilja  
är af Skaparens bestämning till lydhet  
och underkasthet för Skaparens  
vilja. Kantianer påstå, att de men-  
skan uppfyller sin egen väsendliga vilja  
på uppfyller den Skaparens vilja, men  
det är påst berisa, att människans  
väsendliga vilja är afvrenens framman  
de med Skaparens vilja. Vi veta på-  
vis, att det är Egenrättfärdig  
fakt vill vara Egenrättfärdig, eller  
rättfärdig af egen kraft, och derför  
re skiljes från i fråga sig det onda  
som vidläder Nerven, och tillägna

461. <sup>det</sup> goda, som icke tillhör honom.  
461. Såvida Munniskan icke har frambragt  
sig själv, så måste han alltid vara beredd  
de af en högre magt. Men denna hög-  
re magt vill Rationalisterna vara själv.  
Och därför vill han själv bestämma  
sitt öde. Han vill hafva sig själv att  
tänka för sin lycksalighet, omödan han  
tror sig hafva. Allt nag i sig själfvorn.  
Men vi få icke alltså Historien, utan  
äfrun Upprörelser, att det är den  
enda principen för allting, som regerar  
världen. Denna högre magt är vi  
icke ett blint öde eller slumpen utan det  
är en Ande Ande begäfrad med vilja och  
författning. Vi behöfva icke söka honom  
utan Munniskan, Egen Personlighet.

462. Denna enda Ande kan icke verka  
i sig och num på annat sätt fört än ge-  
näm organer, och därför kan vi  
i i sin skapelse, när han icke fört var  
i Munniskan. Vi kunna väl icke precist  
bevåsa, att ett sådant öde väsende finner  
till, omödan han så fört alla vilja sig på  
vara yttre finnen. Men vi värdja i detta fall  
till Upprörelser, och till vilja, egen för-  
sta, men i förklarhet till rätt fullkom-  
liga medvetande af det andas tillvaro,  
och verklighet. Detta medvetande  
 vittnar, att det anda vill herrska i mun-  
niska, Naturen, och huru långt han  
i detta anda har på kommit,

Om icke från en högre magt, som uppenbarligen  
var utom Munniskan.  
463. Vi kunna nemligen icke gilla Martin  
som lär, som rättar, att Munniskan är  
själf Upprörelse till det anda. Den Upprörelse  
Religionen härlas det anda från den Munniska  
Andas subjektiva vilja. Det förefaller, det  
"Anda, såsom det är hos trängt sig in i Munn-  
iskan, såsom i Naturlig Gethalt, såsom om  
"Munniskan i Naturlig Gethalt, såsom om  
"Men den religiösa inre ställningen inre ställ-  
"Det är också, att omödan blott var en Munniska,  
"Såsom den Ande Ande hade på sig, och  
"att det naturliga Allt var vilja, organ".  
Martin, S. 2. 2. Om vi så vill vi kunna på-  
ta författarens mening, på var det Munniska  
egen subjektiva vilja, som för förefallande  
omödan. Men då, var det i sinning om  
illa eller högt ulla fört med Munniskan,  
Om han själv var Upprörelse till det anda  
eller det anda, princip.  
464. Men vi hafva på många ställen för-  
märket att Rationalisterna frånges sig med  
sina försök. Om Munniskan genom själv-  
vetenskap har gjort sig själv till en djäval  
så måste han vara en djäval: alltså enighet  
han kan väl Munniskan uppenbara sig till  
en Guds engel, och Egen rättfärdighet  
tror verkligen, att han är Guds engel, och  
men han är ändå en djäval. Vi kunna  
göra en slutats af denna självvetenskap  
och Egen rättfärdighet för att, att  
allting erkänna sitt beroende af en högre  
magt, nemligen: den som genom den  
för sig självbestämningens bestämning  
sig till en högre magt.



han är bunden af sin egen självbe-  
stämning, och kan icke tillåtet göra sin  
handling, utan att förneka sig själv.  
Har nu menniskan utan motstånd en gång  
bestämt sig till affall från frihetens ide, så  
kan han icke tillåtet göra denna fria  
handling. Har han engång bestämt sig till  
det andra, så är han nu bunden af sitt  
egen självbestämning. Just så ungefärligt  
som det nu hållt med besvär, kan  
än bunden af sin egen självbestämning.  
Och Rationalisten förklarar, att denna  
till samma häjd af öfveranden och frihet  
465. Menniskan är icke själv uppkä-  
mt till det andra utan har icke bestämt  
sig själv till det andra, utan motstånd eller  
af egen drift. Eva kunde därför an-  
föra till sin värfst: Ormen besvare mig,  
men därför blef han icke utan strid.  
Här visar sig nu, att menniskans vilja var den  
ende andas organ, men Rationalisten påstår  
att det naturliga andra, som visar sig för  
menniskan i ~~den~~ Ormens Gestalt, var den  
människa viljan organ. Hur kan han  
komma till en sådan slutsats i Psykologin?  
I det hållet hafva vi den osäkerheten, att  
den mänskliga viljan är den enda andas  
organ, genom hvilken han kan uttöna  
sina affigter. Men just denna hägne magt  
kan Rationalisten icke erkänna, ty denna  
hägne magt vill han vara själv.  
466. Hvarje värdt menniska måste väl  
vilja erkänna, att beagende af denna  
hägne magt. Han nämner tydligen

hur den enda andas organ i Kungens in-  
vånare. Hur kan det att menniskan måste förstå  
och längta efter Guds kunnas frihet. När den  
viktiga menniskan nämner besvär, påstår  
en tyranni, då börjar han med att vara ett  
långt efter frihet, icke genom den fria  
självbestämning till det gada, såsom Ratio-  
nalityten, utan genom sinne, som gör, som  
trålar fri. Är det nu så, att den viktiga hän-  
ter en häjse till det gada, i viljan på måsta  
han anse detta gada eller denna häjse till  
det gada, som ett verk af Guds anda. Allt  
dessa förhållas sig menniskan, vilja i an-  
vändelsen "prune prairie", menniskan  
vilja är ett användelsen den gada an-  
der, organ, viljan kan ett användel-  
sen till det andra, är den enda andas organ.  
Genom denna lära gör vidspänningen den  
människa självständigheten förloren, och  
frihetens vis användelsen. Men användelsen  
vi skulle vara, som vi skulle alldeles för-  
lora den självständighet och den frihet som  
egenständigheten vill gifva oss. Vi skulle  
då inte Guds anda handtana oss som Raper.  
467. Hur skulle vi nu söka självbestäm-  
ningen eller determinationen, prairie?  
Såla vi söka den i en sådan vilja "som  
präpar utan ändamål och åkrar alla  
matier"? Eller skulle vi söka den i en  
färdig vilja, som är ett eget motstånd och ett  
egent mål? En färdig vilja är Egoismen.  
Eller skulle vi söka determinationen prairie  
i förnektelsen, som visar det gada  
och det gada, eller i förnektelsen, som

vissa äro nyttan eller skaden af handlingarna.  
Vidvarligen måtte förståndet vara med i alla  
våra handlingar, ty ingen vill Agrit: men  
de förståndet och förnuftet äro Pas fianenno  
underbäniga, och äro Pas retens avredelbarli-  
gen underkastade viljan: ja äro dessa för-  
mågnheter att betrakta som pas fiovenna  
verktyg, och därför kunna vi icke följa  
den yttre determinations principen uti  
dem. Däremot fins det andra Rigge me-  
tes innan Pas indlig pitus annika, ja  
äro, pass kande och dessa äro uti pas  
man menniskan, tatt naturliga  
tillstånd: Eguipn, ambition, Egonnyta,  
afven, vrede, hat, Kins drist pas  
me y djelbar, pas kanne tega med sig y andra  
djelbar, pas äro angest sie gänger värmetor  
de jeltva, och dessa vilja herfkar de vilja  
blifva tillfrids, ställda. Ut i Nagun af desse  
dristes, instinctes eller passiones måtte man  
följa determinations principen eller rätta  
mätivet till den naturaliga människan,  
handlingar.

sondens matfatt, är, att denna andra gäst; Vredes  
 matfatt är den brinnande kärleken; katolska  
 matfatt är den bradonliga kärleken; känds driften  
 matfatt är kyskheten. och dessa böjelsor skulle  
 man söka de determinations principen eller  
 naturen till den andeliga människans hand-  
 lingar. Men som på af dessa goda egenskaper  
 som denna kända begrepp till driften, så måste  
 man återgå på och de nämnda, som Gud  
 förlänt, nemlig den det budordet i  
 Christendomen, väckelsen, eller Rättens kün-  
 skap, frälsning, synda ångest, Tror, och kün-  
 skan, på vilket den kan upptäckas.

1169. hutter och efter honom de flesta väckta  
 och bemädaade Christna hafva iika samman  
 arbetat på hvar sitt till Tror. I samman-  
 het för en Christens handlingar: de hafva på  
 sig, lärt, att Tror är den källa, hvarest  
 alla goda gerningars kärlek till Gud, och  
 detta till följe af den enheten, att kün-  
 skan, som annars hade vara determinations  
 principen eller naturen till en Christens  
 handlingar, faller från blifva på kärleken,  
 att den kan med säkerhet upfattnas i med-  
 metandet. I denna bevisning grund till men-  
 niskans handlingar. Men har nemlig för  
 nummit, att den rätt förklarats kan be-  
 draga många med en kärlek i medveten  
 att, som i Guds verk är kunnig, endast  
 i medvetandet, men sakens i kjerat, kün-  
 skan blir då en tanke i billning, ett kunnig  
 bevisning. Det är, var ike den enda, som  
 blef bevisning af sitt eget kjerat. Kunnig  
 kunde kärleken vara det rätta motivet  
 till människans moraliska handlingar  
 men har förres denna kärlek.



Kan icke manja menniska när som påstått  
hållas af sig sjöngen, frälsaren, Kän-  
kan, frälsningskän, Kän. Imedan dessa  
passioner äro en moralisk nödvändighet.  
vilken har ingen magt af sig passionerna.  
Det finns intet val emellan passion och  
icke passion. Och emedan Menneskan af  
Naturen är and, eller bekräftad af Redliga  
passioner, så kan han icke följa naturliga till-  
stånd ingen valfrihet emellan gott och  
ont. Han måste vara and, till dess han  
bli god. Men Rationalisterna besträfs sig  
gjyllt ifrån sin and. Rätts, godheten  
söfken. Han säger helt enkelt: den an-  
da viljan är icke min vilja. bevis det!

473. Determination principen kan icke fin-  
nas i Förståndet, Förnektat, eller i viljan  
utan i Känslan eller passionerna. Dessa  
äro icke enskilda med Bibelens för-  
ståndets åsigt, hvilka hänföra till gott  
och ont till hjertat, faller till viljan,  
alltid till Förnektat. Det är en oss fram  
med Reforimatorernas och alla an-  
vända Christas erfarenhet, att viljan för-  
håller sig gode passioner: omvändelse.  
Han har själens ingen förmåga, att be-  
stämmer sig till det goda. Varad han  
i Bibeln förkänner om det fria  
val, 5. Mos. 11. Jer. 21. Ps. 11. Cor. 4.  
har affeende på den negativa fri-  
ten, som är passiv i Nödvändighets men.  
Men Rationalisterna kan icke förestä-  
la sig, att organiskt utgåas den

äfruvägnande delen af Menneskans Psyke.  
Här kan icke tro, att Nödvändigheten  
i Nödvändigheten, och organiskt  
Hörsamhetens. Denna betraktas kan den  
positiva friheten. Nödvändigheten den  
väsendliga friheten, och förkastas den  
moraliska. Nödvändigheten, som Nödvändigheten  
i organiskt, pass.  
474. En del af de som uttala sin åsikt med  
i beaktningen, med beaktningen af  
Menneskans Moraliska. Förkastas om-  
de de som uttala sin åsikt i det abstrakta,  
änse, beaktningen, inbaktningen, känslan  
passionerna och Tömmningen  
tillhöra Menneskans organiska Natur,  
hvilken de icke och kallat afskiljer  
från Menneskans Förståndets Natur.  
Men hvilken har gifvit dem en del  
denna affeering? Jo Enskildheten  
här. Det är påstått för den Nat-  
tillafas, att en Menneska har organiska  
Natur. Gamte den förståndiga. Och ge-  
nare denna affeering i tankarna  
anser sig tillafas vara befriad  
ifrån. Med anseas för all hand  
till hörs från organiska Natur. Och  
var så god min, förne, och talad dig  
använd för hela din förståndighet  
och lat af sedan se efter, om du  
är positiv god.

475. De Reforimatorerna insäga ganska  
väl, men viktig lärar om viljans  
passivitet, afskiljer i andliga ting  
var för förståelsens värdet, ty med  
antagandet af viljans